

савол

Лутфан чигунагии намози ҷанозаро ба ҳамон равише, ки аз паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) собит шудааст, баён намоед, зеро бисёре аз мардум онро намедонанд.

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Равиши намози ҷанозаро паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ва саҳобагони ӯ (Аллоҳ аз онон хушнуд бод) баён намудаанд, ки он ингуна аст:

Аввал такбир (Аллоҳу акбар) мегӯяд, сипас **"Аъзу биллоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим"** мегӯяд ва пас аз он **"Бисмиллоҳи-р-рахмони-р-рахим"** гуфта, сураи Фотиҳа ва сураи кӯтоҳ ё баъзе аз оятҳои меҳонад.

Сипас такбир (Аллоҳу акбар) мегӯяд ва ба паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) салавот мефиристад, ба монанди салавоте, ки дар охири намоз хонда мешавад.

Сипас тақбири саввумро мегӯяд ва барои майит дуо мекунад. Беҳтар аст, ки дуои зеринро бихонад:

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا، وَشَاهِدِنَا وَغَائِبِنَا وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا وَأُنثَانَا، اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَى الْإِسْلَامِ، وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَى الْإِيمَانِ.

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ وَارْحَمْهُ، وَعَافِهِ وَاعْفُ عَنْهُ، وَأَكْرِمْ نُزُلَهُ وَوَسِّعْ مَدْخَلَهُ، وَاغْسِلْهُ بِالْمَاءِ وَالتَّلَجِّ وَالْبَرْدِ، وَنَقِّهِ مِنَ الْخَطَايَا كَمَا يُنْقَى الثَّوْبُ الْأَبْيَضُ مِنَ الدَّنَسِ، اللَّهُمَّ أَبْدِلْهُ دَارًا خَيْرًا مِنْ دَارِهِ، وَأَهْلًا خَيْرًا مِنْ أَهْلِهِ، اللَّهُمَّ ادْخُلْهُ الْجَنَّةَ وَأَعِزَّهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ وَافْسَحْ لَهُ فِي قَبْرِهِ وَنُورْ لَهُ فِيهِ.

اللَّهُمَّ لَا تَحْرِمْنَا أَجْرَهُ وَلَا تُضِلَّنَا بَعْدَهُ

"Аллоҳуммағфир лиҳаййино ва маййитино ва шоҳидино ва ғоибино ва сағирино ва кәбирино ва унғанно ва анғанно"

кабирино ва закарино ва унсоно. Аллоҳумма ман аҳйайтаху минно фааҳйиҳи ъала-л-ислом ва ман таваффайтаху минно фатаваффаҳу ъала-л-имон.

Аллоҳуммағфир лаҳу варҳамҳу ва ъофиҳи ваъфу ъанҳу ва акрим нузулаху ва вассиъ мудхалаҳу вағсилҳу би-л-мои ва-с-салци ва-л-баради ва наққиҳи мина-л-хатоё камо юнаққа-с-савбу-л-абязу мина-д-данас. Аллоҳумма абдилҳу доран хайран мин дориҳи ва аҳлан хайран мин аҳлиҳ. Аллоҳумма адхилҳу-л-ҷанната ва аъизҳу мин ъазоби-л-қабри ва мин ъазоби-н-нори вафсаҳ лаҳу фӣ қабриҳи ва наввир лаҳу фиҳ.

Аллоҳумма ло таҳримно аҷраҳу ва ло тузиллано баъдаҳу".

(Эй Аллоҳ, зиндагону мурдагонамон, ҳозирону ғоибонамон, хурдону бузургонамон ва мардону занонамонро биёмурз. Эй Аллоҳ, ҳар касеро аз миёни мо зинда ниғаҳ дорӣ, бар Ислом зинда ниғаҳ дор ва ҳар касеро миронӣ, бар имон бимирон.

Эй Аллоҳ, ўро биёмурз ва бар ў раҳм кун ва барояш офият ато фармо ва аз ў даргузар ва ҷойгоҳашро гиромӣ ва қабрашро васеъ намо ва ўро бо об ва барф ва жола бишўй ва ўро аз хатогиҳо чунон пок кун, ҳамчуноне ки либоси сафед аз чиркинӣ пок карда мешавад. Эй Аллоҳ, ба ў хонае беҳтар аз хонааш ва хонаводае беҳтар аз хонаводааш ато фармо. Эй Аллоҳ, ўро ба ҷаннат дохил соз ва аз азоби қабр ва дўзах эмин ниғаҳ дор. Қабрашро васеъ ва пурнур бигардон.

Эй Аллоҳ, моро аз аҷри ў маҳрум магардон ва моро баъд аз ў гухроҳ масоз).

Ҳамаи ин дуоҳо аз паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод) собит шудаанд. Аммо агар дуоҳои дигареро ҳам бихонад, ҳеч боке надорад, ба монанди ин дуо:

اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ مُحْسِنًا فَزِدْ فِي إِحْسَانِهِ، وَإِنْ كَانَ مُسِيئًا فَتَجَاوَزْ عَنْ سَيِّئَاتِهِ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ وَتُبَّتْهُ بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ

"Аллоҳумма ин кона муҳсинан фазид фӣ ихсониҳи ва ин кона мусиан фатаҷоваз ъан сайиотиҳ. Аллоҳуммағфир лаҳу ва саббитҳу би-л-қавли-с-собит".

(Эй Аллоҳ, агар некўкор бошад, бар некиҳояш бияфзой ва агар бадкор бошад, аз бадихояш даргузар. Эй Аллоҳ, ўро биёмурз ва ўро бар гуфтори собит [калимаи тавҳид] устувор ниғаҳ

дор).

Сипас такбири чаҳорумро гуфта, каме меистад ва пас аз он ба тарафи рост як маротиба **"Ассалому ъалайкум ва раҳматуллоҳ"** гуфта, салом медиҳад.